

EcoEvanxeo

"Respetar e coidar, a Casa Común,
é unha novo xeito de amar a Deus"

DOMINGO DA PALABRA

IV DOMINGO DO TEMPO ORDINARIO. 30 DE XANEIRO DE 2022

Chama a atención que algúns sectores católicos, con mentalidade do pasado, cuestionan o discurso do papa Francisco poñendo en dúbida o seu nivel teolóxico. Teñen prexuízo coa orixe suramericana do papa e a súa formación forxada no contexto da "teoloxía do pobo". O caso do papa dá pé para comentar o dano que facemos ou a riqueza que perdemos cando nos deixamos levar polos nosos prexuízos cara a outras persoas. En moitos casos o título ou a posición económica definen a confianza, trato ou aceptación do que o outro nos achega.

Preguntámonos:

O meu grado de aceptación á achega dos outros está libre de prexuízos de raza, orixe, relixión, nivel económico ou de estudos?

Este domingo o evanxeo fálanos de prexuízos e de rexeitamento, tamén de amor e inclusión.

Evanxeo

Lc 4, 21-30.

E el comezou a dicirilles: «Hoxe cumpriuse esta Escritura que acabades de oír». E todos lle expresaban a súa aprobación e admirábanse das palabras de graza que saían da súa boca. E dicían: «Non é este o fillo de Xosé?». Pero Xesús díxolles: «Sen dúbida dirédesme aquel refrán: "Médico, cúrate a ti mesmo", fai tamén aquí, na túa vila, o que oímos que fixeches en Cafarnaúm». E engadiu: «En verdade dígovos que ningún profeta é aceptado na súa vila. Podo aseguravos que en Israel había moitas viúvas nos días de Elías, cando estivo pechado o ceo tres anos e seis meses e houbo unha gran fame en todo o país; con todo, a ningunha delas foi enviado Elías senón a unha viúva de Sarepta, no territorio de Sidón. E moitos leprosos había en Israel en tempos do profeta Eliseo, con todo, ningún deles foi curado senón Naamán, o sirio». Ao oír isto, todos na sinagoga puxéronse furiosos e, levantándose, botárono fóra da vila e levárono ata un precipicio do monte sobre o que estaba edificada a súa vila, con intención de despenalo. Pero Xesús abriuse paso entre eles e seguía o seu camiño.

Oración

Señor, aumenta a nosa fe e a capacidade de contemplarte na Creación, obra túa. Grazas por todo o que nos dás dela:

alimento, auga, aire, etc.

Fainos fieis en coidala e respectala. Como discípulo teu hei de ser palabra de graza, de boa noticia e de integración nun mundo fragmentado pola inxustiza e a desigualdade.

Como un seguidor teu quero atopar no ben común ocasión para dialogar, integrar e unir esforzos para transformar o mundo nun compromiso ecolóxico. Amén.

Reflexión

O discurso iniciado por Xesús no Evanxeo que lemos o domingo pasado continúa este domingo. As súas palabras, expresadas na sinagoga da súa vila, Nazaré, causa controversia nos seus oíntes: por unha banda, suscitan admiración e por outra rexeitamento. Os seus paisanos cuestiónano polas súas orixes "non é este o fillo de Xosé? O escepticismo baséase primeiramente na familiaridade. Xesús era un deles, non viña investido dun título rabínico. Nin proviña dunha cidade importante, senón de Nazaré, unha vila insignificante situada na rexión de Galilea, ao norte de Israel. O Antigo Testamento pouco a menciona. En tempos de Xosé e María tiña poucos habitantes, a maioría dedicábase á agricultura e algúns outros, á artesanía.

Xesús experimentou o rexeitamento colectivo na súa propia vila, aínda que pola familiaridade dos seus veciños, - a vilas veciñas, que non tiñan prexuízos, cren en Xesús (Cf. Mt 9,27-34) -. Con todo, o rexeitamento está centrado no anuncio da graza que Xesús fai para todos os homes, no que se inclúen os pagáns. Algúns eséxetas explican este escándalo debido a que Xesús omite deliberadamente algunhas palabras do texto orixinal de Isaías (cf. Is 61, 1-2) e na súa lectura non menciona as palabras referidas á ira de Deus contra os pagáns. E, ademais, completa a súa explicación poñendo de modelo a dous pagáns: a viúva de Sarepta e Naamán o sirio. Con Xesús chega o tempo da graza: xa non se poderá pensar máis na ira de Deus. Deus ámanos, Xesús demostráno sen poñer condicións, non exclúe nin rexeita, se ten que facer opción farao polos pobres, os oprimidos e neste caso concreto, polos pagáns. Polo tanto, os que escoitan a Xesús, os seus discípulos, serán homes e mulleres libres de prexuízos, cun marcado sentido de inclusión e de diálogo construtor.

Hoxe o Evanxeo suscita decidirmos: entre ser profetas da graza e do amor ou a turba da ira e a exclusión. Neste sentido, a crise ambiental que vivimos é unha oportunidade valiosa para que os cristiáns ante o futuro que estamos construíndo, deixémonos de prexuízos e dialoguemos con outras persoas e colectivos, crentes ou increntes. Porque a solución ao problema socioambiental interézanos e impáctannos a todos os habitantes deste planeta (cf. Laudato Si 14...). Pero para dar este paso, urxente e necesario, é preciso saír do círculo "negacionista" e dar crédito a esta urxencia ambiental. A insensibilidade á crise ecolóxica mundial, ao noso entender, tamén ten moito que ver co costume e a familiaridade do que pasa ao noso ao redor sen afectarnos directamente. Por iso a encíclica Laudato Si' exhortanos a ver e analizar o que está pasando na nosa Casa Común (Capítulos 1 e 2).

Ser conscientes do descoido que habemos ter do agasallo que Deus nos confiou, como o é a Creación, hanos de remover desde dentro para unírnos a outras voces, que, sen ser crentes ou cristiáns, comprometéronse na salvagarda do noso mundo. Necesitamos romper a nosa conciencia illada, autoreferencial e excluente. Cando somos capaces de superar o individualismo, realmente pódese desenvolver un estilo de vida alternativo e vólvese posible un cambio importante na sociedade. (cf. LS 208).

Como seguidor de Cristo, Síntome invitado a deixar os meus prexuízos na procura de solucións ao problema ambiental?, considero que o "negacionismo" do problema ambiental é unha actitude que debo superar?